

SLOVENKA

Glasilo slovenskega ženstva

Št. 19.

V Trstu 11. septembra 1897.

Letnik I.

Mračí se...

Mračí se višnjevo nebo,
Sveta nedolžno lice,
In zbirajo v teman oblak
Nemirne se meglice...

Tako i meni mislij mrak
Po jasni duši pluje
In v dvomov zbira se temo,
Srce pa strahem čuje...

Vida.

Ko znale bi...

Ko znale bi cvetkice male,
Kako mi je bolno srcé,
Vse z mano bi bridko jokale,
Da zljajšale bi mi gorjé.

In ko bi ti slavčki pač znali,
Kako sem potrť in bolan,
Veselo v srce zažvižgali
Bi spev mi v tolažbo glasán.

In ko bi pač zvezdice mile
Poznale vso srčno mi bol
Da dušo bi mi vtolažile,
Vtrnile bi k meni se dol.

Tem moje gorje pa ni znano,
Le ena ve moje gorjé
Saj o n a mi s smrtno je rano
Raztrgala vbogo srcé.

Po Heineju prevela „Slučajnost“.

Prva sreča

Slike po naravi — Ruski spisala M. Krestovska, po izvirniku po slov. Adolf Pahar.

(Dalje).

V.

Njuno nemirno, nestrpno pričakovanje se je nehoté lotilo tudi drugih in zdelo se je, da ž njima čaka ves parnik. V teh treh dneh se jih je mnogo na parniku takó navadilo na mlada zakonska, da e zdaj malodane vsaki imel za svojo dolžnost, stopiti k njima in vprašati: — Nu, kaj? — in potem pomiriti ju, da — zdaj že skoro, skoro...

Celó surovi soprog Marije Pavlovne je postal nekako mehkeji in je mimogredé večkrat obstal pri njih ter, gledáje z njimi vred v daljino reke, vpraševal Aljošo o posestvu: koliko desetín imajo vsega skupaj, koliko oráne zemlje in lesa, ali je črna zemlja globoka i. t. d.

Tudi zdaj je prišel in molcé, ne gledáje na Zino (on je nigdar ni gledal in nagovarjal), obstal zraven.

— Nu, kaj? — je vprašal, nehoté ponavljaýe te besede, s katerimi so ju vsi nagovarjali.

Kàr je lice Aljóše vse zažarélo in on je krepko stisnil roko svoje žene.

— Glej . . . — je spregovoril tiho, gledáje nekam v daljavo z nežno blestečimi očmi. — Glej . . . glej . . . ponavljal je razburjeno.

No Zina ni videla ničesa. Po bregu so stale še vedno pustínjske, z lesom pokrite gore, in nobenega znamenja vasi, ni posestva ni bilo na njih. Samo vzduh je postal nekako dišeč, aromaten, in od nekod je hipoma potegnila vonjava cvetočih jablan.

— Kje, kje? — vprašala je Zina v razburjenosti, vzdigáje se na prste. — Kje? Jaz ničesa ne vidim!

No Aljoša je samo krepkeje stiskal njeno roko in slastno, krepko diháje, z radostnim nasmehom ponavljal:

— Takój . . . takój . . .

Vsi so prišli k njima in, stojé okolo, tudi se stegovali in gledali naprej. Nekateri so vzeli binokle (kukála).